

כה:

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

מסורת הש"ס

עין משפט
גר מצוה

שפעו מרובי דציפורי רבא. מפרש בירושלמי דיהב נפשיה על גורתם פירוש נשקן דמו על יחוד הסס תוספתא פ"א שנתן נפשו על המילה:

יועל רבו שטריו חכמה. בפרק אלו מליאות (ב"מ דף נג. וספ) פליגי רבי יהודה ורבי יוסי שרבי

יהודה אומר כל שרוב חכמתו היינו ורבי יוסי אומר אפילו לא האיר עיניו אלא במשנה אחת זהו רבו ומסיק שם עולא אמר תלמידי חכמים שנבבל קורעין זה על זה כרבי יוסי ס"ל ופסק רב ששת כרבי יוסי ופי' רבינו מנאל דהכי הלכתא ונשלמות דרב אחאי(ל) פסק רבי יהודה דלמר כל שרוב חכמתו היינו ומפרש נפ"ל אלו מליאות כחוספתא דהו קורעין קריעה(י) [דל"ן] ממלחה וכן פירש רבי יצחק בר יהודה ויומר היה נראה לי דמעשה רב דשמואל עבד כרבי יוסי כדא"י התם ורבא נמי מפרש מילתא דרבי יוסי ורבי אלעזר בירושלמי נמי עבד כותמיה ושמתא היו מחמירין על עלמן: נרכת

רבינו חננאל

אמר ליה רב אשי לבר קיפוך ברא יומא דנה נפשיה דרבינא, סאי אסרת עליה, פירוש בר קיפוך ובר אבין(ן) היה ספרד ושאליננו מרו הסתפד שספרד עליו, וכוון שאמר לו בר קיפוך, באריות נפלה שלהבת מה יעשו איובי קרי, כלומר כולי עלמא לגביה כאוב נבי ארן ניהו (כולהו) [כ"ן]. ובר אבין אמר, כבו לאבויין ולא לאבדיה כו.

חלש דעתה רוב אשי, שיהיה לגביה כאוב כולי קרי והוא ארז כסולל שהוא גדול ממנו, נעשה ליה חילוי והתפס רגליהן שאין יכולין להלך, ולא יצאו בעתה, והווי סאמר רב אשי כיון שרגליהן של אלו הפסוקות, אין ראוי לתליעה, כי נח נפשיה דרי יוחנן, יתוב עליה ר' אמי שכעה ושלשים, ואסיקא, אפילו רבו שלטיו מרוב, אינו ירשב עליו אלא ארין אחר, ואמר ר' יצחק בר אמי, [א"ר חננאל, חכס, כיון שחזירי סני מאחורי המטה שולל, פתח עליה הרה וילדה, פי' שנוג בכל, ארץ צבי, ארץ ישראל, רקת, זו טבריא שבת בה, תרי

הוא רבא ורבי אמי שבת בה, תרי

נפלה שלהבת מה יעשו איובי קור לוינתן בחכה הועלה מה יעשו דגי רקק כנחל שוטף נפלה חכה מה יעשו מי גבים א"ל בר אבין ח"ו דחכה ושלחבת בצדיקי אמינא ומאי אמרת אמינא ככו לאבליים ולא לאבדיה שהיא למנוחה ואנו לאנחה חלש דעתיה עלייהו ואתהפוך כרעיהו ההוא יומא לא אתו לאספוריה והיינו דאמר רב אשי [לא בר קיפוך חליין ולא בר אבין חליין רבא כי הוה אתא לדגלת א"ל לבר אבין קום אימא מילתא קאי ואמר באו רוב שלישיית במים זכור ורחם תעינו מאחרך כאשר מבעלה אל תזניחנו כאות מי מרה (חנין יוחנן זורא אבא יעקב יוסי שמואל חייא מנחם סימון) רבי חנין חתניה רבא נשיאה הוה לא קא הוה ליה בני בעא רחמי והווי ליה ההוא יומא דהוה ליה נח נפשיה פתח עליה ההוא ספרדא שמחה לתונה הנפחה ששון ויגון נדבקו בעת שמחתו נאנח בעת חנינתו אבד חנינו אסיקו ליה חנן על שמה כי נח נפשיה דר' יוחנן פתח עליה ר' יצחק בן אלעזר קשה היום לישראל כיום בא השמש בצהרים דכתיב י' והיה ביום ההוא והבאתי השמש בצהרים ואמר ר' יוחנן זה יומו של יאשיהו כי נח נפשיה דר' יוחנן יתוב רבי אמי שכעה ושלשים אמר רבי אבא בר אבא ר' יוחנן ר' אמי דעבד לגרמיה הוא דעבד דהכי אמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן "אפילו רבו שלימדו חכמה אינו יושב עליו אלא ארז" כי נח נפשיה דרבי זורא פתח עליה ההוא ספרדא ארץ שנוער הרה וילדה כי נח נפשיה דרבי אבהו אחיתו עמודי דקסרי מיא דרבי יוסי "שפעו מרובי דציפורי רבא דרבי יעקב אתחמיאו כוכבי ביממא דר' אסי איעקרו כל אילניא דר' חייא נחיתו כיפי דנורא מרקיעא דר' מנחם ("בר' יוסי) אישתעו צלמנייא והווי למחלצייא דר' תנחום בר חייא איתקצצו כל אנדרטיא דר' אלישיב איתרתו שבועין מחתרתא בנהרדעא דרב המנונא נחיתו כיפי דברדא מרקיעא דרבה ורב יוסף גשוק כיפי דפרת אהרדי דאבוי ורבא נשוק כיפי דרגלת אהרדי כי נח נפשיה דר' משרשיא טעון דיקלי שיצי ת"ר

כי מטו אנשורא. כשהגיעו היו יכולין לעבור זה בצד זה אלא זה אחר זה: קמו גמלי. עמדו הגמלים נושאי המעות במקומן: עיישא. סוכר ישמעאלים: רבנן. דשיכני רבה בר רב לז בני האי למיעל מקמי האי: נסור. למיו משום דבזי לרב המנונא: ספר מלחמות. ספר תורה. לשנא אחרינא שנלחם רבה ורב המנונא ונחור ככי דההוא טייעא, לשנא אחרינא גזע יששים זה רבה בר רב הונא דהוא בן גדוליס בן רב הונא דהוא ראש גולה ועדיף מנשא דארץ ישראל ועמו ספר מלחמות עמו רב המנונא: קאס וקיפוד הופללו. קללה כמו וירשו קאת וקיפוד (ישעיה נה) כלומר קללה צלה והוכפלה בעולם: לראות עוד ושכר. זה שזקף הקב"ה על עולמו: נשים לילות כימים. בהספד על שש לילות כימים נחרתה: בר קיפוך ובר אבין הווי ספרדי: (הסוף יומא. דנת נפשיה): חלש דעסיא. דהאי מדמי ליה לשהבת והאי לאבדיה: והסוף יומא. דנת נפשיה לא ספרדו משום דאירע ליה חלקה על ידו: לא בר קיפוך ולא בר אבין חליין. משום דאיתפסכו כרעיהו ותנינא (יבמות דף קג.) האי מלך דמסגי אלוחתא דריגלא לא חליין דהתורה אמרה(י) וחלשה נעלו מעל רגלו ולא מתחת רגלו: אפי' לדגלת. מדקל: רוב שלישים. ישראל נקראו שלישיית(י) ורבא שקול כרוב ישראל ואמר ליה קום ואמור מילתא כלומר נשק רחמים: לאוס כמו מרה. שאשה סוטה נבדקת בהן: כעס חנינו. דולד: אבד חנינו. אביו המנונא: והבאתי השמש בצהרים. אשקיע השמש בצהרים: יומו של יאשיהו שנהרג יאשיהו קרי יומו שמת: לגרמיה. לדעתיה: רבי זורא היה מבבל וזה נולד וגדל בארץ ישראל והיינו דקאמר ארץ שנוער הרה וילדה ארץ צבי נולדה שעשעיה ואבוי קרי ליה רבי זורא ורב זורא(י): איו נא לז אמר רבא. יכולה לומר כן רקת היא טבריא: אחיסו. הירודי דמעות: איסתמיאו כוכבי. נלאו הכוכבים שנשחיתו העולם מרוב לער: כיפי דנורא. אבנים של אור: אשחטו ללמנייא. נימוחו פלרזף שלהן: והווי למחלצייא. כלומר נתקנה ונתמעכה כל זורת פלרזף של צלמים וזורת המטבעות

מפני זורת חסדי שנתנית דרבי מנחם בנן של קדושים שלא נסתכל אף בצורה של זוחל כדלמרינן בערבי פסחים (דף קד.) והווי למחלצייא. כמו שהחלקה נמנגל ונמללטים שבה מטחין טיט הכותל: אנדרטא. זורת הצלמים שעשין על שם המלך שמת: שבעין מחסרין. דגנבים דכזכותיה לא הווי אלו גנבים: כיפי דברדא. אבנים: נשוק כיפי. כיפאות של גשרים שנחברו ונשקו זו את זו: שיני. קוליס: ואלו

זה יומנו של יאשיהו. שמת נחרב של שלום. כמו שאמרו רבותינו (תענית כ"ג.) אין לך חרב של שלום יותר מפרשה נכה שאמר לו לא יאשיהו (דקרי' לבו מה לי וכן לא עלך חסד היום.) לא עלך חסד היום כי אם לעבור דרך חלק אל בית מלחמתו ושמום ח ח.

מוסף רש"י

זה יומנו של יאשיהו. שמת נחרב של שלום. כמו שאמרו רבותינו (תענית כ"ג.) אין לך חרב של שלום יותר מפרשה נכה שאמר לו לא יאשיהו (דקרי' לבו מה לי וכן לא עלך חסד היום.) לא עלך חסד היום כי אם לעבור דרך חלק אל בית מלחמתו ושמום ח ח. לגרמיה הוא דעבד. חן חסד מרה לו (יבמות פ"ח.) יחד הוא נדבר אליו חסד כמו שנתן חסדו. כי נח נפשיה דר' זורא. כי זורא פנה מבבל לארץ ישראל ונתן שם בערביה המילה זו. ארץ צבי. ארץ ישראל. גרמיה שעשויעיה. של שנוער הרה וילדה ארץ צבי, ארץ ישראל, רקת, זו טבריא שבת בה, תרי

הוא רבא ורבי אמי שבת בה, תרי

הוא רבא ורבי אמי שבת בה, תרי

תורה אור השלם
1. וקנה ביום ההוא נאם
אדני אלהים והבאתי
השמש בצהרים
והחששתי לארץ ביום
הוא: עכ"ל ח ט

זה יומנו של יאשיהו. שמת נחרב של שלום. כמו שאמרו רבותינו (תענית כ"ג.) אין לך חרב של שלום יותר מפרשה נכה שאמר לו לא יאשיהו (דקרי' לבו מה לי וכן לא עלך חסד היום.) לא עלך חסד היום כי אם לעבור דרך חלק אל בית מלחמתו ושמום ח ח.

זה יומנו של יאשיהו. שמת נחרב של שלום. כמו שאמרו רבותינו (תענית כ"ג.) אין לך חרב של שלום יותר מפרשה נכה שאמר לו לא יאשיהו (דקרי' לבו מה לי וכן לא עלך חסד היום.) לא עלך חסד היום כי אם לעבור דרך חלק אל בית מלחמתו ושמום ח ח. לגרמיה הוא דעבד. חן חסד מרה לו (יבמות פ"ח.) יחד הוא נדבר אליו חסד כמו שנתן חסדו. כי נח נפשיה דר' זורא. כי זורא פנה מבבל לארץ ישראל ונתן שם בערביה המילה זו. ארץ צבי. ארץ ישראל. גרמיה שעשויעיה. של שנוער הרה וילדה ארץ צבי, ארץ ישראל, רקת, זו טבריא שבת בה, תרי

הוא רבא ורבי אמי שבת בה, תרי

הוא רבא ורבי אמי שבת בה, תרי